

מתקשר לשם האב. עופר הוא הבן של הצבי. ומכאן מקור השם עופרים."

כישור שחור

המיסטיקה והסימליות שבשמות ובתאריכים מלווה את אבי כל חייו. הוא התעניין וניסה הכל, החל ממריטציה וכלה בכישוף שחור. אך רק כיום, אחרי הגמילה והלידה המחודשת, הוא מרגיש שהוא יצירתי יותר מאשר בעבר.

בגרמניה יש לו שתי חברות: ח'קווה המפיקה ומייצגת אמנים שונים, ומנור הלת עליידי אשתו סנדרה, וכרמל שהיא חברה להוצאה לאור של מוסיקה,

קיתונות של כוז ושינאה על כך שחבר מרצונו החופשי לגור בגרמניה, הוא רגיש ביותר לנושא הציוני ומפעם ופעם הוא גולש לנושא ומנסה להבהיר את עמדותיו, גם כשלא מתבקש. "נכון שקל לשבת במלון קרלטון ולבקר את מה שקורה כאן", הוא אומר, "אבל אני חייב לאמר כמה דברים. לא הייתי בארץ שמונה חודשים. אני מגיע לארץ לפחות ארבע פעמים בשנה. החלום שלי הוא להגיע למצב של חצי שנה בארץ וחצי שנה באירופה. באי רופה אני אומר שאני גר כאן, בגרמניה, אבל הבית שלי הוא בישראל. הכל מאוד מעצב אותי. אבל אני כבר הייתי בדאון ויצאתי מזה, ולכן אני אופטימי. עם קצת כבוד ויחס לאדם

בתיחוג החדשה: סימה עמיאל עם אבי
היא אסתר חדשה"

החדשים של העולם ואז אמרתי לאמא: איתו אני אתחנן! אמא אמרה לי שזה יהיה בלתיאפשרי, כי הוא כבר נשוי. ואני לא ויתרתי ואמרתי: אז אני רוצה מישור שיראה כמוהו ושישיר כמוהו."

"פחדתי ממפלצת"

סנדרה מדברת עברית שוטפת כמעט ללא מיבטא זר. כהתחשב בעובדה שהיא קלטה את השפה רק משיחות עם בעלה או מביקורים בארץ, היא באמת מעוררת התפעלות, אך הקשר של סנדרה הלאיהודיה לארץ

גם כשהיא מתבקשת להגיב היא עושה זאת במישפטים קצרים ללא מילים מיותרות.

על אשתו הוא מדבר בהערכה ובאהבה רבה. "כשסיימתי את הגמיר לה", הוא מספר, "היו לי ביד שתי מיזוודות, חובות בסך 700 אלף דולר ובנוסף לכל הצרות גם נזרקתי מהווילה שבה התגוררתי קודם למעצרי. רק על דבר אחד הצטערתי — על הסבל שגי רמתי לבניימישפחתי.

"שנה לאחר מכן, ב־25 בדצמבר 1980, היכרתי את סנדרה. הכרנו בסאונה של הילטון במינכן. שנינו היינו עירומים כמו אדם וחווה. באותה תקופה עבדתי על תקליט. נסעתי ארצה, ויום

כשהוא חולה בדלקת-קרום-המוח, וכמה ימים לאחר הלידה אושפזה האם בבית חולים אחר. הרופאים לא מצאו את הסיבה לחום הגבוה.

כשבישר לו הרופא על מחלתו של הרך הנולד, יצא אבי את בית-החולים נסער וכועס, נכנס לריכבו ולאחר דקות ספורות של נהיגה פגע בשני רוכבי אופנוע שנפצעו קשה.

במשך חודשיים לא ידעה סנדרה על מחלתו של בנה שזה עתה נולד. אבי היה רץ בין שני בתי-החולים. לרביו, את השיער הלבן המעטר את רעמת שיערו הוא קיבל באותה תקופה.

שני ילדים נוספים שלו נולדו מהרפתקות-אהבים ישנות. האחד בן 30, מתגורר בארץ ועומד להינשא בקרוב, והשני בת 18 המתגוררת במדינת לואיזיאנה בארצות-הברית.

כמה פעמים במהלך השיחה מזכיר אבי את אביו, צבי רייכשטט, שהתאבד כשאבי היה בן 20. אירוע טראומטי שילווה אותו עד סוף חייו. "כשנולד בני, גיל דורון, הרגשתי שאבי, שהתאבד, נולד מחדש. גם השם עופרים

בשותפות עם חברת-הענק האמריקאית האחים וורנר.

את סידרת-הטלוויזיה לילדים פומי-קי, המשודרת בארץ, הוא הביא בשותפות עם המפיקים בחו"ל. העיסקה כוללת מכירת זיכיונות וייצור כל המוצרים הנלווים. במקביל הוא מייצא מהארץ ספריקלטת בנושא 40 שנה למדינה. כאמן וכאדם שספג הרבה

נפתור הרבה. המילחמה היא לא בינינו לבין הערבים, אלא בינינו לבין עצמנו. תמיד אמרו שליהודים יש ראש טוב, אז למה הם לא פותרים את הבעיות של עצמם? אני לא יודע אם יש פיתרון למצב הפוליטי, כי זאת לא בעייה ספציפית של המאה הזאת.

זוהר אהליאב
(המשך בעמוד 40)

אבי וסנדרה השבוע בארץ
היכרות בסאונה

אבי נידדת גרמנית (1971)
היו לי סמים ונשים..."

וליהדות אינו נגמר רק בנישואין לאבי. כעת היא נמצאת בתהליך גירור ממושך, ונוהגת לבקר לפחות פעם בשבוע בבית-הכנסת בחברת שני ילדיהם. אחרי היכרות של כמה שבועות חזר אבי עופרים לביקור בארץ, אך הגי עגועים לסנדרה גברו על כל השי קולים האחרים, והוא חזר לגרמניה למרות קשיים שהיו לסנדרה להיכנס להריון נולד, ב־13 באוגוסט 1982, בנם הבכור גיל דורון. 11 חודשים לאחר מכן הם נישאו.

את הפחדים שליוו אותו במהלך הריונה של סנדרה מתאר אבי: "פחדתי שתיוולד לי מיפלצת בגלל כל הסמים שלקחתי. בדקתי אותו איבר אחרי איבר לראות אם הוא בסדר. את האחויות הנזירות הנפתי באוויר מרוב שימחה. רצתי למכשיר-הטלפון כדי לבשר לכל העולם. הוצאתי, אולי, אלף דולר על שיחות לארץ וברחבי גרמניה."

הבן השני טל עימנאל נולד ב־24 באוגוסט 1984. בחודש האחרון של הריונה סבלה סנדרה מהתקפים לא-רורים של חום גבוה. התינוק נולד

אחרי שחזרתי למינכן החלטתי לגשת לסאונה בהילטון. לאחר שראיתי אותה ניגשתי למנהל הסאונה וביקשתי פרטים עליה. הוא סיפר לי שהיא גרפיקאית. הכל קרה שלושה חודשים לפני שעמרתי להינשא לבחורה ישראית ולחזור לארץ לצמיתות.

"אמרתי לו שאני רוצה להכיר אותה, כי אולי היא תוכל לעזור לי בעיצוב העטיפה של התקליט. כשהכרנו ביי קשתי ממנה לעצב לי סמל של מזל מאזניים. על צד אחד של המישקל ציור של הראש שלי, ועל האחר ראש כבד מלא סמים המטה את המאזניים למטה. קבעתי איתה פגישה וקיבלתי הלב האיתי אותה. היא היתה אלגנטית ואני באתי זרוק בג'ינס. לא הקטע הזה. הצעתי לה לבוא לביתה ולשמוע כמה שירים, כדי לרקע לתקליט. היא באה, ומאז חנו ביחד."

אבי פונה לאשתו ואומר לה: "ספרי לי על מה שאמרתי לאמך עלי." וסנדרה מספרת: "כשהייתי בת חמש היה לנו בבית תקליט שלו בשם העשירים